

Højen på glødende Pæle

Svartsot

I regn jeg red et ensomt ridt,
på høstnattens ode hede,
vinden skreg på de vilde vidder,
og ført' mig ud på fremmed jord.

Hey! Hey!
Et lys i det fjerne loved' læ,
og senge af sødt hø,
Hey! Hey!
Men sært var det syn, der ventede' mig
af glæde og gammen.

En høj på glødende pæle,
en sal af skinnende guld,
folket, der lader sig fjæle,
danser og drikker i huset af muld.

En kone fra bjerget et bæger bragt',
med tursemjød, tykt om troldblod.
Stum som sten, greb jeg fast om skålen,
og drak den ud i et enkelt drag.

Hey! Hey!
Som brod i en bæk fyldtes jeg,
af fryd og af fuldskab,
Hey! Hey!
Mens lyden af fløjten lokkede' mig,
i højen den høstnatt.

En høj på glødende pæle,
en sal af skinnende guld,
folket, der lader sig fjæle,
danser og drikker i huset af muld.

Vilde møer klædt i grønne kjortler,
med vakre øjen og villige skød,
mandfolk drak med lyst af mjøden,
mildet først endt' da dagen, den gryede'.

Jeg genoptog gårsdagens færd,
men kendte veje næp kunn' kendes.
Jeg kendtes kun af gårdens gamling,
"men døj do æ, da a war dræng?"

En høj på glødende pæle,
en sal af skinnende guld,
folket, der lader sig fjæle,
danser og drikker i huset af muld.